

[Hagen Hagensen]

hvad jeg har sagt her, vil vi også deltage i drøftelsen af SFs forslag.

Bjørn Elmquist (V):

Dette forslag til folketingsbeslutning om en kriminalpolitisk reform er et markant bidrag, der er præget af SFs politik. Det er ment som en kompliment, for det ville da være mærkeligt, om SF havde fremlagt noget andet end det, men der er ingen tvivl i sigtet, når man læser det igennem.

For så vidt angår målene, som de fremstilles i de allerførste linjer – at forbedre resocialiseringsmulighederne og formindske risikoen for tilbagefald, recidiv – må jeg erklære mig ganske enig; det er også mål, som vi gerne vil arbejde for i mit parti. Men når vi kommer til midlerne, er der langt fra samme grad af enighed. Nogle af elementerne – det vil fremgå af mine konkrete bemærkninger om et øjeblik – falder såmænd ganske godt i tråd med initiativer, som vi fra venstres side tilslutter os og arbejder for, andre strider helt klart imod de tanker, vi gør os, og de ting, vi kan give vor tilslutning.

For så vidt angår pkt. 1, begrænsning af frihedsstraffe, interesserer man sig her for prøveløsladelsesinstituttet, og dér må jeg gentage det, som hr. Hagen Hagensen just har sagt, og som justitsministeren også har nævnt, at de fire regeringspartier har fremsat et beslutningsforslag, som går præcis den modsatte vej. Vi vil bort fra en automatisering, idet vi synes, det ville være bedre med en individuel bedømmelse i forbindelse med prøveløsladelsesinstituttet, og vi mener, at man derigennem ikke skal tilsigte nogen ændring af den udståede straf, hverken i nedadgående eller opadgående retning. Derfor passer pkt. 1 ikke så godt ind i vores begrebsverden, og det kan vi ikke medvirke til.

For så vidt angår pkt. 2, nye sanktionsformer, vil jeg sige, at det første om konfrontationstjeneste og erstatningstjeneste nok afspejler en ganske sund og jordnær indstilling. Det er også vor opfattelse, at forbrydelser og andre ulovligheder i mange tilfælde opstår ud fra en umenneskeliggørelse, en fremmedgørelse af folk, dette, at man ikke kender hinanden helt så godt, som man har kendt hinanden tidligere. Det er netop mangelen på det nære samfund, som er årsagen til, at en række af de forbrydelser, der hører

moderne tid til især blandt yngre og unge mennesker, overhovedet opstår.

Man skal selvfølgelig være meget varsom med erstatningstjeneste og konfrontationstjeneste. Hvordan det præcist kan udformes, tør jeg ikke sige, men jeg vil alligevel tage hatten af for noget af det, der kan ligge til grund for tanken derom.

Hvad angår samfundstjenesten, er vi helt med. Vi mener, at den har været en succes, og vi er glade for, at vi har sat disse forsøg i gang. Jeg er klar over, at der på det seneste har været nogle vurderinger, som siger, at dette forsøg har været en fiasko. Jeg synes, det er alt for tidligt at bedømme. Et af de forhold, vi vil bedømme det på, er, i hvilket omfang man undgår tilbagefald – recidiv – og derfor synes vi, det er helt forkert, hvis vi i dag farer ud og siger: nå ja, men vi har kun sparet så og så mange fængselsdage eller fængselspladser indtil nu. Det er helt kortsigtet, og vi er bange for, at det kan spænde ben for det gode, som ligger i samfundstjenesten.

Vi kan ikke gå ind for, at det skal hedde: i mindst 350 sager i 1986, 400 i 1987 osv. Det mener vi er alt for håndfast; vi kan ikke have den slags kategoriske vurderinger.

Alternativtjenesten lyder lidt mærkelig, og kombinerer jeg den med det, jeg læser under pkt. 5.3 om den præventive, forebyggende, alternative tjeneste for tidligere straffede, som kriminalforsorgen skønner har behov for det, må jeg sige, at vi faktisk bliver forskrækkede i mit parti. Vi har hæftet os ved – jeg har sat to tykke streger under ordene – »og som selv accepterer det«, men ellers synes jeg, det smager uhyggeligt af, at man sætter folk ind måske til påvirkning i en bestemt politisk retning, og så tænker vi straks på noget, der ligger øst for Danmark, hvor man sætter folk ind i opdragelseslejre, arbejdslejre o.lign. Dér har vi altså en uhyggelig fornemmelse, men lad os håbe, at SF kan rede disse ting ud.

Vi kan heller ikke gå med til, at man, som det siges under pkt. 5, begynder at nedlægge et bestemt antal anstaltspladser; vi har jo en kø af afsonere i øjeblikket, så det mener vi vil være en forkert politik at vælge.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):